

Wattpad

Monika Kasášová

ODHALENIE

SÉRIA
K ODVAHE MA NÚTIL STRACH

MODERNÉ
ROMÁNY

Monika Kasášová

ODHALENIE 3

SÉRIA

K ODVAHE MA NÚTIL STRACH

MODERNÉ
ROMÁNY

I. vydanie

Copyright © 2023 by Monika Kasášová

MODERNÉ
ROMÁNY

Vydalo vydavateľstvo MERIDIANO-press, s.r.o.

Myslavska 120/94, 04016 Košice ako svoju 67. publikáciu

www.moderneromany.sk

Zodpovedná redaktorka: RNDr. Iveta Baníková

Grafický design obálky: Branislav Hudák

Sadzba: Branislav Hudák

Tlač: TBB, a.s., Banská Bystrica

ISBN 978 - 80 - 8214 - 153 - 8

Monika Kasášová

ODHALENIE 3

SÉRIA
K ODVAHE MA NÚTIL STRACH

MODERNÉ
ROMÁNY

moderné romány

*„Najpozoruhodnejšia na človeku je
jeho schopnosť myslieť.“
(Aristoteles)*

Copyright © Monika Kasášová 2023

Kapitola 1

Derek

„Prestaň sa mrviť, lebo nikdy netrafím!“ okríkol ma Sergej, keď som sa pokúšal nakloniť do smeru, ktorým leteli pukance.

„Máš hroznú mušku.“

„Ty máš malé ústa a sedíš ďaleko. Otvor!“ Vystrelil, kukurica však znovu minula cieľ a cinkla mi do nosa.

„Vzdávam sa. Verím, že to dokážeš, ale už ma to nebaví.“

„Neveríš. Hovoríš to iba preto, aby som ti dal pokoj.“

Prešla takmer polhodina od chvíle, keď som spochybnil jeho údajný talent, spomenutý v náhodnej konverzácii.

„Takže tá baba, do ktorej si sa trafil,“ odkašlal som si a poopravil sa, „do ktorej úst si sa trafil, mala veľkú jaskyňu?“

Sergej nechal klesnúť ruku, ktorou doteraz mieril. „Jaskyňu? Mason, takmer by som prisahal, že skúšaš dvojzmysly. Ujasnime si jedno. Vtipný som tu ja.“

„Ak na to musíš upozorňovať, znamená to, že nie si vtipný.“

„Som, pretože aj upozorniť na to dokážem tak, aby to bolo vtipné.“ Opäť podvihol ruku a gestom ma vyzval k spolupráci. Ubehli tri dni, odkedy sme sa stretli s Chrisom, a i keď ma Sergej ubezpečoval, že sa dotyčný isto ozve, začali sa ma zmocňovať pochybnosti.

„Uhol si sa,“ rozhodil rukami a odsunul misku. „Robíš schválne zle, aby som vyzeral ako neschopný pako.“

„Veď tomu zrnu úmyselne leziem do cesty. Iba ťa serie, že sa ti to nepodarilo.“

„Okej, posledný pokus. A tentoraz sa fakt nehýb.“ Narovnal sa a vysúkal si rukávy v snahe zastrašiť ma. Akoby to azda malo nejaký vplyv na jeho výkon. Ťažký povzdych vystihoval celkové trápenie, ktoré mi spôsobil, a ústa som otvoril najviac, ako sa dalo. Sergej schmatol misku a všetku kukuricu mi hodil do tváre. Dva kúsky mi dopadli do úst a jeho víťazné zvolanie bolo doplnené krátkym potleskom v prejave vlastného uznania.

„Už si spokojný?“ oprášil som sa.

„Ani nie. Bola to nuda.“ Kým som ohúrene premýšľal nad adekvátnou reakciou, pustil sa do upratovania.

Mať spolubývajúceho nie je nič nezvyčajné a mnoho ľudí využíva tento spôsob bývania. Každý má svoj priestor, rozdelíte si nákupy a domáce práce a máte pri sebe niekoho, s kým sa môžete porozprávať, pozrieť si film alebo len cítiť prítomnosť niekoho ďalšieho v dome. Občas si skočíte do vlasov, ale inak sa snažíte navzájom tolerovať. Lenže ja nemám spolubývajúceho, ja mám inváziu z vesmíru. Jedno ruské čudo, ktoré sa ani okrajovo nepribližuje k bežnému smrteľníkovi, neustále ma niečím prekvapí a po čase prichádzam na to, že je zábavné pozorovať ho, počúvať zaujímavé myšlienkové pochody a spájať dva celkom odlišné svety.

Život so Sergejom je ako očistec. Neviete, prečo ste tam a či je to dočasné, kým sa otvoria brány do neba alebo do pekla. Naučil som sa dôležitú vec. Spolunažívanie s týmto záhadným človekom ma núti v každej chvíli odhadovať jeho reakcie a následne nad každou premýšľať. Málokedy sa mi podarí predpovedať jeho kroky. Najviac ma prekvapili detaily, ktoré ho vystihujú. Pravidelne si zaväzuje oči šatkou a niektoré činnosti, dokonca aj nákup potravín, vykonáva ako slepec. Vysvetlil mi, že si precvičuje ostatné zmysly, ktoré stratou zraku zo-

silnejú. Za akéhokol'vek počasia má otvorené okno a v daždi vždy vyjde na dvor, rozpaží ruky a dlhé minúty stojí so zaklonenou hlavou pod zamračenou oblohou. Noviny čítava dolu hlavou. Vraj mozgová rozcvička. Často si sadne do trávy namiesto na lavičku, dokonca aj keď prší. Obhájil to tým, že čím viac je spätý s prírodou, tým menej zapadá do ľudského sveta. Celý život sa usiluje o to, aby sa nestal súčasťou stáda a nesplynul s davom. Nuž, darí sa mu ukážkovo. Množstvo bežných činností vykonáva spôsobom, ktorý by nikomu ani len nezišiel na um, a robí to s takou prirodzenosťou, že sa to stalo neoddeliteľnou súčasťou jeho osobnosti, ktorá je fascinujúca. Vytvoril si vlastný svet s pravidlami, ktoré pozná iba on, a denne sledovať jeho schopnosť fungovať úplne odlišne ma núti zamýšľať sa nad banálnymi vecami, ktorým som doteraz nevenoval zamak pozornosti. A kdesi v hĺbke duše som po podobnom svete zatúžil aj ja.

„Premýšľaš, čo pekné mi kúpiš?“

„Hm?“ zažmurkal som a uprel pohľad do jeho zvedavých očí.

„Keby si zistil, že o hodinu zomrieš, ako by si ten čas využil?“

„Čo?“ zvrátil som čelo.

„No tak, skús.“ Jeho zvedavosť bola neodbytná, a tak som si doprial pár minút, ale bolo vcelku nepríjemné premýšľať nad niečím takým.

„Asi by som zavolať sestru.“

„Tú možnosť nemáš.“

„Ak by som mal o hodinu zomrieť, vážne by si nedokázal niečo také zariadiť?“

„Držme sa aktuálnej situácie.“

„Fajn,“ sykol som a zdvihol hlavu k stropu. „Šiel by som za Marry.“

„Marry?“

„Jedno dievča...“

„Áno, to som pochopil, skôr ma prekvapilo, že o nej neviem.“

„DEA nie je až taká dôsledná, čo?“

„Alebo Marry nie je až taká dôležitá.“

„Kamoška z baru. Nejaký čas som po nej šiel, ale už dva roky pakuje s idiotom, ktorého konto je zaujímavejšie ako môj šarm.“

„Páni, finančná konkurencia?“

„Zrejme. Vzdal som to, aj keď ju mám stále rád.“

„Vravím, nie je taká dôležitá. Bar u Floyda, však?“

„Áno.“

„DEA v zložke párkrát zmenila toto miesto, ale Marry sa nespomína.“

„Mimo baru sme sa nikdy nestretli.“

„Srdiečko, raz nájdeš spriaznenú dušu,“ zašvitoril a vystrúhal masku romantika, na čo sme sa obaja rozosmiali. „Tieto sladké reči mi vôbec nejdu,“ priznal a ja som na súhlas prikývol.

„Máš nudný život.“

„Prečo?“

„O hodinu umrieš a ty ideš za babou, ktorej sa ani nepáčiš.“ Dost o mne, nechcelo sa mi venovať myšlienky niečomu takému absurdnému.

„A čo ty? Čo by si sa pokúsil za tú hodinu stihnúť?“

„Pokúsil by som sa prežiť.“

„Myslel som si, že taká možnosť nie je.“

„Vždy je možné prežiť.“

„Ale keď si tú otázku položil, predpokladal som, že smrť je istá a mám si iba vybrať, ako prežijem poslednú hodinu.“

„Väčšina ľudí odpovedá podobne ako ty. Keby si napríklad mohol zmeniť jednu vec vo svojom živote, keby si mal jedno želanie, keby si mohol byť jeden deň ženou... Málokto sa zamyslí nad podstatou otázky a bez váhania odpovedá.“

„Sú to bežné konverzačné otázky, ktoré majú za úlohu, aby si sa niečo dozvedel o tom druhom človeku.“

„A práve preto na ne každý odpovedá.“

„To je zase nejaký chyták?“

„Ak by som mal o hodinu zomrieť, urobil by som všetko pre to, aby som prežil. Nič by nemalo byť dôležitejšie.“

„A aké by bolo tvoje želanie, ak by si mal iba jedno?“

„Môžem si priať čokoľvek?“

„Čokoľvek.“

„A splní sa to?“

„Áno.“

„V tom prípade si želám ďalších sto želaní.“

Rozosmial som sa a nešťastne pokrútil hlavou. „Toto hádam nie je pravda. Takáto bohapustá odpoveď sa k tebe ani nehodí.“

„Treba z toho vyťažiť čo najviac.“ Tiež sa rozosmial. Hodnú chvíľu som ho mlčky pozoroval. Vstal, prešiel k linke a začal pripravovať kávu. Občas po mne strelil pohľadom, než sa aj on ponoril do vlastných úvah.

„Tu máš, tie kruhy pod očami sú desivé.“ Po chvíli ku mne posunul hrnček so stúpajúcou parou. Nespúšťal som z neho zrak.

„Trochu ťa analyzujem.“

„Zbytočne sa prehreješ.“

„Prečo?“

„Vždy, keď ma niekto pozoruje, v duchu sa smejem, pretože viem, že ten človek sa ma snaží zhodnotiť a zaradiť, a rovnako viem, ako ďaleko je. Ja nie som otvorená kniha, srdiečko.“

„Si ako Rubikova kocka. Kým ťa neposkladám, nedá mi to pokoj.“

„Páni, zaujímavé prirovnanie. Keď sa dívam ja na teba, vidím množstvo špiny a smetí a viem, že kým ťa nevyčistím, nebudem mať pokoj.“

„Podľa teba som špinavý?“

„Nie v tom pravom slova zmysle. Si jeden z mála ľudí, ktorí ma chápu, a preto stoja za očistenie.“

„Stále nerozumiem, čo na mne treba oprat.“

„Zbavím ťa toho, čo sa na teba nalepilo vplyvom spoločnosti. Väčšina toho nie je hodná a ani o to nestojí.“

„Cítim sa poctený.“

„Nejde o výberové konanie. Mňa zaujme málokto, ale ty si ma zaujal.“

„Čo ťa viedlo k tomu, aby si sa odlišoval?“

„Neodlišujem sa, pretože chcem. Už od malička ma bavilo pozorovať správanie ľudí. Vždy som sa zamýšľal, čo ich usmerňovalo. Úplne ma to ovládlo. A mnohokrát mi napadlo, že ja by som to urobil inak. Keďže sa rôzne situácie a reakcie na ne často opakovali, nachádzal som stále viac vzorcov. Niekedy som dokonca umelo vytváral situácie, následne predpovedal reakcie a vo väčšine prípadov som aj uhádol. Je to taká psychologická hra.“

„Je to náročné?“

„Je to spontánne. Ak to v sebe nemáš, nikdy to nebude autentické. Mňa vždy fascinovala ľudská myseľ. Ľudia sa učia vzorce správania, bez rozmyslu konajú tak, ako do nich od mala vstúpili, a plnia, čo sa od nich očakáva.“

„Nikto sa v tom nevráta, pretože to funguje a je to súčasťou života v komunite. Ale ty. Nútiš ma zamyslieť sa.“

„Iba ponúkam náhľad zvonka. Je normálne, že človek splýva s davom, bol k tomu odmalička vedený. Je to pohodlnejšie a zvyšuje ti to šancu na prežitie.“

„Nie je ľahké vyčnievať. Väčšinou ťa spoločnosť odvrhne a si za blázna.“

„Čo myslíš, ako vníma spoločnosť mňa?“

„Bojí sa ťa,“ zasmial som sa, „a nerozumie ti.“

„Správne. A väčšina ľudí sa mi snaží vyhýbať.“

„Hádam rozumieš, prečo to tak je. Si príliš odlišný.“

„A nepredvídateľný. Ak niečo nedokážeš chápať alebo ovládať, stáva sa to hrozbou. A ten, kto sa nespráva podľa vzorcov, je nebezpečný. Mimochodom, niekto nás sleduje.“ Tajomne stisol pery a pokýval hlavou v tichom utvrdení. V prvom okamihu som trhol hlavou k dverám a vzápätí mi napadlo, že na mňa zase skúsil nejakú hru.

„Sú to dva dni.“

„Myslíš to vážne?“

Prikývol.

„A to len tak vybalíš?“

„Mal som uvariť večeru a dve hodiny ťa pripravovať na to, že ti musím niečo povedať?“

„To nie, ale bavili sme sa predsa o niečom úplne inom.“

„No a?“

„Bože,“ poznamenal som, „fajn, odkiaľ vieš, že nás sleduje?“

„Už tri dni za nami jazdí.“

„Tri dni?“ Zhrozenie zahnal nádych a následný výdych. Spráška slov, ktoré na mňa hodil, na okamih zmiatla moje zmysly. „Kto nás sleduje?“

„Predpokladám, že zodpovednosť nesie Fisher.“

„Prečo si mi to nepovedal?“

„Potreboval som sa uistiť.“

„Mal si ma o tom informovať.“

„Prezradil by si nás v snahe neprezradiť nás.“

„Hlúposť. Dokážem sa správať prirodzene.“

„To si myslí väčšina. Lepšie, keď si nič netušil, ver mi.“

„Zrejme áno. Chris... To sa na neho celkom podobá.“

„Prekvapilo by ma, ak by po mne nešiel.“

„Preto sme stále niekam chodili?“ Nakupovanie, kino, tržnica, prechádzka v centre Salemu... prikladal som to Sergejovej snahe zahnať nudu.

„Áno, celý čas som ho mal na dohľad.“

„Znamená to, že sledujeme my jeho?“

Uznanlivo prikývol. Uškrnul som sa a pripísal si v duchu bod za ďalší správny odhad.

„Navrhni riešenie.“ Prekrížil si ruky na hrudi a zaujato si ma premeral.

„Chceš vedieť, čo by som urobil ja alebo čo by si urobil ty?“

„Viem, čo by si urobil. Zaujíma ma, či odhadneš moje kroky.“

Niekoľko minút sa mi v hlave premietali rôzne scenáre v hlavnej úlohe so Sergejom, až sa mi podarilo nájsť zhodu. Aspoň som v to dúfal.

„Posledné tri dni sme sa opakovali. Zmenil by si program.“

Mierne zdvihol obočie a našpúlil pery, než plynule prešiel do úsmevu.

„Pokračuj.“

„Sleduje nás, aby mal predstavu, čo robíme, kam chodíme a s kým sa stretávame,“ prišla mi na um po krátkej úvahe vďaka spájaniu skladačky skvelá myšlienka. „Chris chce vedieť, v akom čase sme mimo domu!“ Potešilo ma ďalšie prikývnutie.

„Stavím sa, že sa nevie dočkať, kedy to tu prehladá.“ Sergej si podoprel rukou ohnutou v lakti bradu, čím sa ku mne trochu priblížil.

„Správne.“

„A teraz ho zmetieš. Počíta s tým, že odídeme. A my zostaneme doma.“ Škodoradostne som sa rozosmial a až ma zamrzelo, že mi nenapadla taká jednoduchá pasca.

„Vyhneme sa vzorcu. Urobíme presný opak toho, čo sa očakáva. Si dobrý, Mason.“ Prvýkrát sa mu sformovali črty tváre od ohúrenia a ja som pocítil hrdosť. „Opäť si ma prekvapil.“ Postavil sa a vykročil na chodbu. „Mám ťa rád.“

„Kam ideš?“

„Von so susedovým psom.“

* * *

Sergej sa vrátil po dvoch hodinách. Neunúval som sa klásť otázky, na ktoré by odpovedal v hádankách. Bez slova si ku mne prisadol a zadíval sa do programu, ktorý bežal na obrazovke. Po očku som ho sledoval a horel nedočkavosťou zistiť, čo v skutočnosti robil. Môj pohľad, ktorý nabádal na rozhovor, nechal bez povšimnutia, a hoci sa zdalo, že pozornosť venoval televízii, drobná mimika naznačovala premýšľanie. Pokúšal som sa predísť zostavovaniu vlastných konšpirácií, lenže zvedavosť bola neodbytná a dávala mi zabrať. Niekoľko minút sa mi ju darilo držať na uzde, než mi v plnej sile vytrhla opraty a prevzala kontrolu.

„Havino je spokojný?“

„Nepýtal som sa,“ zazubil sa a prekrížil si ruky na hrudi. „Je to doberman. Nádherné zviera. Môj otec mal chovnú stanicu. Keď som mal dvanásť, jedného krpca mi daroval k narodeninám. Volal sa Anubis. Najlepší pes, akého som kedy poznal. Bolo

to pekelné zviera, jeho výcvik mi zaberá všetok voľný čas, zničil mi nervy na sto spôsobov, ale stálo to za to. Napokon ma zocelil.“

„Čo sa s ním stalo?“

„Zdochol na starobu. Keď skončím v DEA, chcem ďalšieho.“

„Páni, nepovedal by som, že si taký milovník psov.“

„Milujem zvieratá. Na nič sa nehrajú a nikdy ťa nezradia. Nedokážu to.“

„A sused vie, že chodíš s jeho psom na prechádzky?“

Zarazene sa na mňa pozrel. „Ak by to nevedel, bola by to krádež. Psy fakt nekradnem, srdiečko.“

„Moja chyba. Beriem späť.“ Zadíval som sa z okna a prižmúril oči. „Vonku je už tma.“

„Áno, stáva sa to každý deň.“ Povzdychol si a zviezol sa nižšie, aby sa uvoľnil. „Konečne si si to všimol.“

„Byť vtipný je talent. Nedá sa to naučiť. Ak si vtipný nad rámec povolenej zábavy, docieliš efekt presolených cestovín.“

„A to je?“ Divne sa na mňa pozrel a zdalo sa, že balansuje medzi túžbou vypočúť si pointu a chuťou navždy ma umlčať.

„Ak ich neopláchneš, nebude možné ich zjesť.“

„Ak to teda preženiem s humorom...“

„Buď si dáš pauzu od vtipkovania, alebo skončíš v smetiaku.“

„Páni. To si vymyslel teraz?“

„Môžeš si to požičať. A k tej tme, len ma zaují-
malo, či dôjde k vlámaniu.“

„Dnes určite nie. Vieš prečo?“

„Je zmätený?“ skúsil som.

„Správne. Počká na priebeh zajtrajšieho dňa.
A bude nemilo prekvapený.“

* * *

Sergejov plán sa mi nepáčil. Celý deň som tr-
čal doma, zatiaľ čo on si bol zabehať, v obchode
a dvakrát so susedovým psom vonku a ktovie, ani
pánboh nevie... Dom však opúšťal v rôznych in-
tervaloch a pomerne často. Mne nariadil zostať
a v prípade vlámania ho okamžite kontaktovať.
Tak som pozeral filmy. V istej fáze dňa sa zjavil
s taškami, vyložil nákup a pustil sa do prípravy ve-
čere. Presadol som si k stolu, než mi napadlo zopár
príhodných otázok.

„Aj vieš variť alebo len niečo skúšaš?“

„Sedíš tu už niekoľko minút. Očakával som
významnejšiu otázku.“ Zosunul pokrývané kúsky
slaniny z drevenej dosky na panvicu a premiešal.
„Niečo skúšam.“

„Dúfam, že sa to bude dať jesť.“

„Srdiečko, ak zlyhám, objednám pizzu. Nedaj
Boh, aby Mason hladoval.“

„Cením si tvoju starostlivosť.“ Zahryzol som si do spodnej pery a skúmal povrch dreveného stola, hoci myšlienky sa uberali úplne iným smerom.

„Počuj...“

„Neváhaj,“ povzbudil ma.

„Iba ma zaujíma, čo sa bude diať nasledujúce dni.“

„Chronická nuda, čo?“

„Väzenie. Akoby ma iba prehodili do VIP izby.“

„Máš viac než ktokoľvek iný. Máš druhú šancu.“

Porozbíjal pár vajec a začal ich metličkou šľahať. S miskou v náručí sa otočil ku mne a párkrát mu poskočilo obočie.

„Dnes sem niekto vletí a pokúsi sa nás vystrašiť.“

„A to vieš odkiaľ?“

„Viem. Rovnako ako viem, že z tohto bude praženica, ak to hodím na horúcu panvicu a párkrát premiešam. Mnoho situácií sa dá predvídať. Ako s receptom. Ak dodržíš postup a prísady, výsledok je rovnaký, nech si kdekoľvek.“

„Praženica,“ prikývol som, i keď som vedel, že sa vôbec nerozprávame o nej.

„Správne. Dnes varíme podľa môjho receptu.“

„Kde berieš tú istotu?“

„Zopakuj mi, čo som dnes robil?“ Odložil misku s vajčkami a vhodil špagety do práve zovretej vody.